

Francesc Rotger

No sé per què però, encara que és una època apassionant, l'Edat Mitjana no ha tengut massa sort al cinema: he vist poques pel·lícules, ambientades entre els segles V i XV, que no siguin d'un avorriment gairebé mortal. Una d'aquestes excepcions és *Excalibur*, que va dirigir John Boorman i que, amb el pas del temps (tampoc no massa), ha arribat a ser una creació d'aquestes que es diuen "de culte". El cert és que el cicle artúric, al qual el mallorquí Carlos García Gual ha dedicat una part important dels seus estudis, donava, des de sempre, per a realitzar una bona adaptació cinematogràfica: és sorprenent que, fins a *Excalibur*, tenguéssim a les filmoteques poca cosa més que el musical *Camelot* (em con-
ten que, a França, feren un *Perceval*

que no estava malament, però que no he tengut ocasió de veure).

El cicle artúric, tot i la seva popularitat immensa a l'Europa occidental de l'Edat Mitjana (immensa dins un ordre: vull dir entre els que sabien llegir, que eren pocs), només va conèixer, que jo sàpiga, una versió en català, *La Faula* de Guillem de Torroella, que em sembla que data del segle XIV. Ara, amb el començament d'aquest encara nou any, una companyia mallorquina, el Teatre de la Sargantana, ha realitzat una adaptació d'aquest clàssic, amb el títol, una mica més expressiu, de *La Faula!*, i tot fent que la història sigui explicada per tres empleats de la neteja d'un teatre, obligats a muntar-se el numeret davant el públic, ja que la companyia titular ha deixat la feina perquè els ha tocat la loteria.

Aquesta és la primera experiència artúrica als escenaris mallorquins, que jo recordi, des que el 1994, al Castell de Bellver, Pere Noguera, Rafel Lladó i Carles Ponsetí posaren en escena l'òpera barroca *King Arthur*, de Henry Purcell, amb un argument, tot s'ha de dir, que tampoc no té massa a veure amb els aspectes més coneguts del cicle: el Màgic Merlí, Sir Lancelot, la recerca del Grial. Va ser precisament a l'únic castell rodó, diuen, que es construí a Europa al llarg d'aquest període. Encara que, de totes maneres, aquella suposada edat daurada de Camelot sembla que no va existir mai: el temps durs de l'Artur històric (si és que ell, almanco, va existir), cap al segle VI, no tenen res a veure amb l'estètica de trobadors i torneigs amb la qual se l'identifica. Un anacronisme més. □

Camelot

